

M i m ł a d c i

Mi mladci

Maruša Žnidaršič

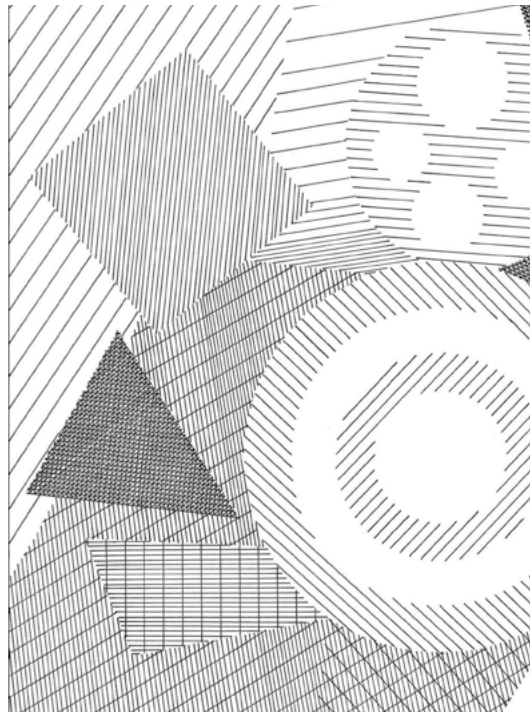
Pohvalimo se ...

03

»Jaz, jaz, jaz,« povej to na glas.
Poglej se, zazri se v zrcalo.
Odpri te lepe oči in globoko se vanje zazri.
Kaj vidiš?
Vidiš gnus, vidiš stud, vidiš grozo in obup?
Vidiš strah in neuspeh?
Vidiš mrak in grd nasmeš?
Ali vidiš lep obraz, mogoče postavo in izraz?
Ali vidiš lepoto sveta in svobodo brez meja?
Ti pomeniš, ti veljaš, ti obstajaš, le ti sanjaš.
Sanjaš zase, si želiš, ti letiš in ti blestiš.
Ne oziraj se drugam,
ne teči daleč stran,
ne zatiskaj si oči in zapomni si: Največ pomeniš ti.
L. N.

Nik Oblak

Gordana Milivojević

04 Ljubezen

To je beseda, ki se je večina boji, saj nas je strah vstopiti z nekom v stik. Strah nas je navezati se na koga, ker dandanes ni nič večno in se hitro vse konča, še posebej, ko gre za razmerja. Nočemo, da bi bili na koncu prizadeti, kar je čisto razumljivo, ker je pomembno, da na prvo mesto postavimo sebe, ne glede na to, koliko imamo radi drugo osebo. Ljubezen nima smisla, če se v razmerju trudi samo eden za oba. To zna biti zelo kruto, sploh za tisto osebo, ki se trudi in potem ugotovi, da tako naprej ne bo šlo. In take osebe se potem bojijo spet navezati na koga, saj ko enkrat izgubiš zaupanje v ljubezen, ga je težko pridobiti nazaj. Zato se nikoli ne smemo igrati s čustvi drugih in se raje takoj pogovorimo o kakršnih koli spremembah in čim prej rešimo probleme. Dobro je, da nikogar ne silimo v ljubezen, saj bo prava oseba že prišla, ko bo pravi čas za to.

K. P.

Poskušala sem zakopati svoja čustva zate.
Nisem vedela, da so kot semena.
Rože so zrastle in jaz sem te še vedno ljubila.

Maja

Nekje med

nekje med tvojim objemom in luno
sem našla ljubezen
nekje med tvojimi dlanmi in smehom
sem našla zavetje
nekje med tvojo tišino in neprepričanostjo
sem našla razočaranje
nekje med tvojim odhodom in grenkimi solzami
sem našla sebe
sem znan umetnik praznega prostora
vlečem svojo praznino skupaj
trgam narazen samega sebe
da ohranim tebe v celoti
kopam se v blaženosti neznanega
nikoli prepričan o prihodnosti
ampak vem
karkoli bo
bo čudovito.

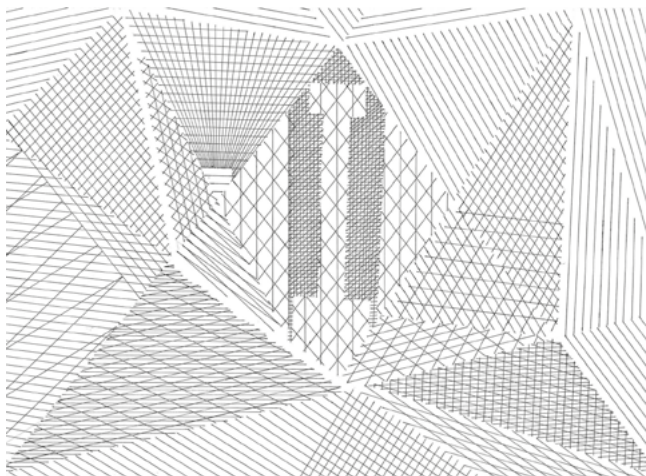
Maja

Ljubezen

Ljubezen? Kaj je sploh to? V Slovarju slovenskega knjižnega jezika piše, da je to močno čustvo naklonjenosti do osebe drugega spola. Če bi upoštevali to definicijo, bi lahko rekli, da ljubezen med istospolnima partnerjema ne obstaja, kar pa dobro vemo, da ni res. Ljubezen se lahko rodi vsepovsod in nima meja. Ko že misliš, da je v polnem razcvetu, lahko požene nove cvetove. Tudi ko se to drevo posuši, obstaja možnost, da nekega dne znova zabrsti. Kdove. Morda boš ravno ti užival najslajše sadove te sanjske rastline.

In ko pogledaš navadna drevesa, se spomni, da obstaja ljubezen tudi do njih ter živali, športa, narave ... Nenazadnje tudi starševska ljubezen. Pogledaj, ozri se naokoli, zaljubi se v nekaj/nekoga, saj, kot je rekel Minatti: »Nekoga moraš imeti rad – pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen.« Ampak le ena je tista prava, brez katere je življenje lahko še kako prazno. To je ljubezen do sočloveka. Najde se jo lahko le enkrat v življenju in še to je na začetku le drobcena sadika, ki sčasoma zraste v mogočno drevo, samo skrbeti je treba zanjo. Jo zalivati, gnojiti, mogoče celo presaditi ... Kar pa zahteva predano delo obeh vrtnarjev. En sam ne more vzgojiti trdnega drevesa.

Peter Erzetič

Nik Ivančič

Druži se s tistim, ki te bo napravil boljšega

Ljudje smo družabna bitja, radi se pogovarjamo, uganjamo norčije, se smejimo. Brez prijateljev, družine bi bili osamljeni. Prijatelje si lahko izbiramo in izberemo boljše, take, ki bodo pravi za nas, a se žal včasih zbližamo tudi z napačnimi ljudmi, ki nas usmerjajo na slabe poti. Najti si moramo take prijatelje, ki nas bodo imeli radi takšne, kot smo, ki bodo sprejeli tudi naše napake, ki jih bomo v času prijateljstva počasi odpravljali.

Eva

Po mojem mnenju te družba oblikuje v takega, kakršen si, v tisto, kar si zdaj, in to, kar boš. V času, ko smo bili še majhni, so nas vzgajali starši, stari starši, tete, strici in drugi družinski sorodniki. Ko smo stopili v vrtec in v osnovno šolo, so na nas začeli vplivati še učitelji in sošolci. V osnovni šoli začnemo spoznavati ljudi, ki nas nekateri tudi prizadenejo. Takih se moramo izogibati. Posledica slabih izkušenj je neuspeh v šoli in nerazumevanje v družbi. Ko pridemo v srednjo šolo, spoznavamo nove ljudi in ne sme nam biti vseeno, kakšno družbo si izberemo. Lahko nam škoduje in nas potegne v neopravičeno izostajanje, tako da ne končamo šole in ne moremo dobiti službe.

Hana Fatur

Na šoli je veliko različnih ljudi s svojimi navadami in običaji. Nekateri se spuščajo v slabe stvari, spet drugi se držijo dobrih. Tvoja je odločitev, s kom se boš družil in v kakšno družbo boš šel. Vsak pa mora biti tako močan, da zase ve, kaj je dobro in kaj slabo zanj. Da zna reči ne in se postaviti zase, stati trdno na svojih stališčih, da ima svoje prepričanje. Sam moraš presoditi, kaj je tisto, kar si najbolj želiš, in moraš vedeti, katera družba je dobra zate. Vsak sanja svoje sanje, vsak si želi, da bi se mu uresničile, a za cilj se moraš tudi potruditi. Ni pa nujno, da se ti sanje lahko uresničijo. Vsi imamo veliko želja in upamo, da se nam bodo nekoč uresničile.

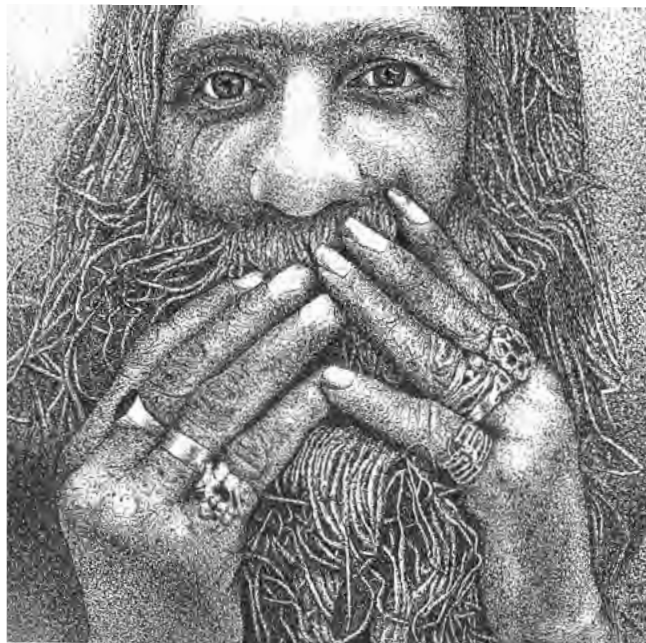
B. I.

Pomen življenja

05

Nikoli ne sovraži drugih, ne glede na to, kako se motijo o tebi in te s kritikami poskušajo spraviti na realna tla. Vzemi to za dobro. Dokaži jim, da lahko dosežeš marsikaj in jih tako utišaj, samo ne se predati, ker potem bodo mislili, da imajo vedno prav in ne bodo nehali kritizirati. Vedno bodi pozitivna oseba, ne glede na to, kako težko je včasih v določenih trenutkih življenja. Slabemu dnevu vedno sledi dober dan, samo najti moramo prave stvari, ki nas osrečujejo. Pomembno je, da smo obdani z osebami, s katerimi so še posebej težki trenutki zlahka premagljivi. Vedno daj vse od sebe, pa čeprav ti drugi manj vračajo, kot si zaslužiš. Ne boj se storiti napak, saj se iz njih učimo. Pomembno je, da odpuščamo drugim, še posebej pa, da oprostimo sami sebi.

K. P.

Lučka Malenšek

06 Vzemi si čas ...

Vzemi si čas za prijateljstvo,
saj to sploh ni slabo,
ko za nekoga veš,
da bi šel s teboj kamorkoli peš.

Vzemi si čas za sanje,
saj vsak verjame vanje.
Ko jih uresničuješ,
jih nekomu dopolnjuješ.

Vzemi si čas za ljubezen,
saj to ni bolezen,
je zgolj čar, nam v dar.

Vzemi si čas za smeh,
saj to ni tak velik greh.
Ko se smejiš, imaš moč,
da odideš domov pojoč.

Matej

Vzemi si čas za sanje in se poglubi vanje.
Ne moreš si samo želeti,
moraš vanje tudi verjeti.
Zato je pa treba kar garati
in jih kar dolgo preučevati.
Včasih je težko za umret,
ampak vaditi in vztrajati moraš spet in spet.

L. B.

Vzemi si čas za prijatelje, saj je čas, preživet z njimi, čas najboljše zabave. Čas iskrenih pogovorov. Časa se ne da zavrteti nazaj, zato pazi, da ga izrabiš kvalitetno. Vzemi si čas za prijaznost, saj je nekaj najlepšega med ljudmi. Brez prijaznosti bi bil svet temačnejši. Širi prijaznost, pomagaj ljudem, saj se ti bo prijaznost vrnila. Vzemi si čas za najpomembnejšo stvar v življenju ... čas zase. Ti si najpomembnejši v svojem življenju. Samo ti lahko spremeniš stvari, da se boš sam počutil bolje. Imej se rad, spoštuj se. Preživljaj čas sam s seboj. Nič ni narobe, če se kdaj znajdeš sam. Premišluj o sebi. Razmisli, katere so tvoje dobre in katere tvoje malo slabše lastnosti. Delaj, kar te veseli, saj boš samo tako srečen. Sreča pa bo tvoje življenje polnila z dobro voljo in ti vsak dan narisala nasmeh na obraz.

Lea

Vzemi si čas za ...

Za sanje si moramo čas vzeti in ne hiteti,
saj sanje so za nas sila pomembne,
ker brez njih so duše revne.
Nimamo vsi enakih sanj, ker smo si različni.
Med potjo v uresničitev svojih sanj
pričakuj veliko ran
in postal boš močnejši.
Če hočeš biti klovn, bodi klovn.

P. G.

Vzemi si čas zase, vzemi si čas za druge. Življenje teče zelo hitro in včasih se zdi, da nam zmanjkuje časa. Vse naše obveznosti, stres in želje se mešajo v naši glavi kot juha, ki počasi vre. Stopaj počasi, nikamor se ne mudi, dovolj časa imaš. Ustavi se, predolgo že tečeš, počitek ti ne more škoditi. Ne obupaj, težko je, noge se ti tresejo, ampak svetilka na koncu tunela še žari. Premikamo se skozi močvirje življenja in včasih pristanemo na otočku ljubezni, veselja in strasti. Težko je, vem, da je, boli te, straši te in ti ne pusti spati, ampak te tudi greje, kadar te zebe, te objame, kadar ti solze tečejo po dolinah tvojih lic, in ti prinaša veselje prek družine, otrok, žene, ljubljenih ... Ni več strašno, naspan si in rame so postale lažje. Življenje je lepo, če si vzameš čas, da si ga ogledaš.

Domen Mlinar Slemc

Anja Žvokelj

Sanje so kot najlepša slika, naslikana z najbolj živimi barvami, ki visi tik pod nebom, polnim zvezd. Vsak je vsaj enkrat segel proti njej, a le malokdo jo je tudi snel z nebeškega oboka in jo prinesel na Zemljo. A čeprav so tako visoko, so lahko še kako ranljive. Najhuje je, ko se kot kristalna čaša, ki pade s kredence, na drobne kosce razletijo tiste najbolj goreče sanje, po katerih si segal dan in noč. Takrat se črepinje odbijejo od tal ter predrejo prsi. Prav zaradi tega čutiš tesnobo v srcu.

Pred drobcu niso varne niti oči. Zarijejo se ti vanje, da vidiš le črnino in v glavi se ti nabere toliko misli, ki jih ne moreš spraviti ven. Občutek imaš, kot da ti po lobanji tolčejo bati. Včasih pa je potrebno več časa, da se sanje razparajo na kosce. Kot svilen šal, po katerem vlečeš z nožem. Razparane sanje se še da zašiti ter obesiti nazaj pod svod, saj svileni kosi prej ali slej padejo na tla. Spet drugič pa je dovolj ena sama samcata besedica, da Tvoji sen v nekaj trenutkih pogori kot list papirja, na katerega pade žerjavica. Takrat od Tvoje slike ostane le še črno-belo-siv pepel, a še ta že z najmanjšo sapico odjadra kdove kam. In ko gledaš, kako Tvoje sanje izginjajo, svetloba v Tvojih očeh ugasne in po licu nehote spolzi debela solza. Najhuje pri tem pa je, da tega uničujočega ognja, ki košček za koščkom požira tvoj sen, ne moreš pogasiti, saj bi te plameni opekli in tako bi imel opečeno srce (zaradi neprecenljive slike, na mestu katere je sedaj prazen prostor) ter roke, s katerimi si segal po tej umetnini. Z ožganimi dlanmi preveč boli, ko hočeš narisati novo sliko in jo obesiti nazaj na svoje mesto, zato takrat iz dneva v dan životariš ter potihno kličeš nekoga, ki bi ti sestavil nov sen, ali da te Matilda pride iskat in te pelje na oni svet.

Da se to ne bi zgodilo, mora človek vedno imeti sanje. Kljub vsemu je sanjati lepo. Odjadrati v svet, poln živih barv in poštenih ljudi, ki jih na tem svetu skorajda več ni. Zapreti oči in se za nekaj časa preseliti v kraj, kjer najdeš svoj notranji mir ter srečo. Živeti življenje po svojih pravilih in brez skrbi. Mar niso to sanje skoraj vsakega izmed nas? A žal je to le imaginarni svet in mi ostajamo na tej sivi Zemlji, ujeti v svoja telesa, da delamo kot črna živina zato, da gradimo sanje posameznikom. Vidiš, kako nepravilčen je svet? Ljudje stopajo po tvojih ramenih zato, da bi sami dosegli svoj sen. Ko pa ga, te kratko malo pozabijo. Ne potrebujejo te več.

Bil si jim le stopnica do boljšega življenja. Ali so to pošteno priborjene sanje? So to morda sladke sanje? Ne in še enkrat ne. Samo posladkane so z aspartamom. Dober tek!

Užij sanje, ki si jih ukradel drugim. Izpij jih s takim užitkom, kot vampir izpije svoji žrtvi kri! Naslajaj se ob nesreči drugih! Tako je prav! Nekega dne boš že še spoznal, kako krut je svet v resnici. Vse se vrača, vse se plača. Vse slabo bo v nakopičeni obliki prišlo nazaj k tebi. Nekega dne, ko boš najmanj pričakoval. Takrat bom upal, da pristaneš čisto na dnu in prosiš odpuščanja tiste, ki si jim kradel njihove nebeške slike zato, da si si sestavil svoj mozaik. Mozaik čistega pohlepa. Ne skrbi, bo že še prišel dan, ko se ti bo vse vrnilo. Takrat bo šele zabavno.

Tistim pa, ki živite za svoje sanje, sporočam naslednje: premislite, ali se splača pehati za nečim ali ne. Če vas uničuje, odnehajte. Poiščite nove, lažje dosegljive sanje in ko dosežete te, si zamislite nove. Nikamor se ne mudi. Če boste hiteli, boste kmalu preveč utrujeni, da bi nadaljevali. Počasi, ne pustite, da vas pot do sanj do kraja pohodi, namesto da bi vi njo. Saj, kaj vam bo pomagalo, da boste imeli sliko z nebes, če boste od znotraj mrtvi in vam bo vseeno za življenje ali smrt? Živeli boste iz dneva v dan in se na prestolu svojega sna spraševali o smislu življenja. A če boste na poti do pravljice izpolnjevali manjše sanje, boste vsaj malo srečni, ker vam je uspelo vsaj te izpolniti, čeprav niste dosegli svojih velikih sanj. Glavno je, da vedno ohranjate vsaj ene sanje pri življenju, pa naj se zgodi kar koli. Saj človek brez sanj je mrtev človek. Le sanje in vera vodita človeka k sreči, čeprav sta lahko tudi ti dve pokvarjeni in osrečita enega, razžalostita mnoge, zato glejte, kod hodite. Naj vam nebeška slika ne zamegli pogleda na ostali svet. Ko jo dosežete, pa povlecite k zvezdam tudi ostale. Naj tudi oni vidijo, kako lep je ta svet od zgoraj. Ne obnašajte se kot kralji sveta, saj kdo vas bo potem maral, če boste hodili po Zemlji, ponosni kot pavi? Tako se na vas prilepijo le tisti ljudje, ki bi se radi naučili vaših sanj, in ni gotovo, da ne bodo šli nekega dne k nekemu, ki je splezal še višje, dosegel še boljše in vas ob izgubi vseh peres pustil golega in se prilepili na drugega pava. Zato bodite skromni ter dobri, tudi če imate sliko že v rokah. Tako vas bodo imeli ljudje radi in tudi vi boste srečni.

A to je v današnjem svetu utopija. Če hočeš preživeti, kradi, laži, podkupuj, brigaj se samo zase, teptaj druge in boš brez večjih težav preživel. Dobri ljudje so izgubljene duše. Ne izgubi se. Sledi množici in boš srečen. Dobrota je zdaj vse večja sirota. Sanje se zdaj doseže le s silo. Človeška rasa zastruplja planet in trga slike z neba. Kakšne slike neki! Ignoranca je tista, ki te pripelje do sreče. Bodi slep, pa boš

srečen, saj se tisti, ki živijo svoje sanje, na vse pretege trudijo, da bi zaslepili slepe ljudi s kuliso, na kateri je nebeška slika, a za njo čista gniloba.

Malo je takih, ki niso le marionete družbe in sledijo pravim sanjam o boljšem svetu. A pot do vrha kulise, od koder se da odvezati ljudi, vodi skozi smrdljivo močvirje, trohneče rastline in seveda gnilobo in vse do nekaj malega dolge ter med sabo prepletene plesnive morske trave, ki povezuje skupaj ročaje lutk in vodi družbo. Zato te vprašam: hočeš biti lutka? Bodi tiho, sledi skupini, opusti vse upe – bodi živi mrtvec. Se hočeš pokazati svetu? Sledi svojim sanjam. Se hočeš zapisati v srca ljudstev, ki hrepenijo po odrešenju? Bori se v svojem in njihovem imenu.

Ne bo ti lahko, a vsaj umrl boš z vedenjem, da si trpel za pravico in čast ljudi z odprtimi očmi in morda se ti nekega dne pridružijo. Zdaj izberi, česa si želiš.

Daj, odločitev je tvoja.

Peter Erzetič

V sanjah razberemo,
kar v življenju si skrivamo.
Oči si zatiskamo, da vsega ne vidimo.
Tudi če ne zavedaš se, sanje spremljajo te.
Lepe sanje pot nam kažejo, pot do cilja našega.
Ko do njega pridemo, nove sanje se ponudijo ...

Karin Jerina

Tamara Jesenko

Za večno

Oseba, s katero ješ, piješ, upaš,
oseba, nad katero nikoli ne obupaš,
oseba, ki v trenutku se dokaže in ti nikoli ne laže,
oseba, ki ob strani ti stoji in se ji nikoli ne mudi,
oseba, ki resnici je zvesta, pa čeprav je laž tako pestra.
Oseba, ki ji zaupaš vse, da ti pomaga in ves svoj trud vlaga,
oseba, ki spoštuje te, nikoli iz tebe ne norčuje se,
oseba, ki joka s teboj, ko sranje narediš,
oseba, ki udari, ko se delaš glupega kot miš.
Ceni to za najbolj srečno, saj to ti je prijatelj za večno.

Rohini Krašovec

Sreča

Včasih, ne zmeraj, se počutim veselo, izpolnjeno, večno,
imam se za najbolj srečno.
Srečno, kot mama, ki rodi, kot pohodnik, ki do konca pride
svoje poti.
Kot sirota, ki koš kruha dobi, kot revež, ki v roki svoje »mili-
jone« drži.
Počutim se svobodno kot ptica v letu,
ki ji vihar že zelo blizu grozi.
Sreča se ji izteka, usoda jo pesti, v oblakih temnih že grmi.
Ptica išče si rešitev za pobeg in vrnitev,
želi si svoj pristan in mir.

Rohini Krašovec

Upanje

Al bo prepir iz sveta pregnan,
al bo sonce z žarki posijalo v temo,
ki nam razumevanje greni?
Al bo sovraštvo do mejaka zamegljeno,
ki nam v slabo vest kriči,
al bosta pohlepnost in sebičnost na vekov vek izgnani,
al bo sovražnik sovražniku segel v roko,
al bo kanček ljubezni vzknilo,
da upanje ne izpuhti?

Rohini Krašovec

Na nižjem hribu na koncu cvetočega polja stoji naša hiška, v kateri stanujem s svojimi starši, dedkom in Svetlovidom. Svetlovid je volk svetlo rjave barve. Z mamó sva ga naši nekega spomladanskega dne sredi polja, ko sva nabirali rože. Najprej smo ga ves dan naskrivaj opazovali, ali bo ponj prišla mama, vendar ni, zato smo ga sprejeli v svojo družino. Ima precej nenavadno ime, prav tako kot jaz. Moje ime pa je Nora in mi je zelo všeč. Nora je ime boginje, matere narave, in jaz zelo občudujem naravo. Še dobro, da je sedaj poletje, saj ni pouka in dolgih voženj do šole. Vendar se kljub počitnicam veliko časa počutim osamljeno, ker živimo na samem in zato nimam nobenega vrstnika za druženje v prostem času. Večino časa preživim s Svetlovidom in dedkom, saj moram skrbeti zanj, medtem ko so starši v službi. Z dedkom najpogosteje izdelujeva flavte, ki jih dedek zelo ceni. Ko so dokončane, nama s Svetlovidom dedek zaigra vedno isto melodijo. Igranje melodije me zaziblje v globok spanec, v katerem slišim čudovit izvir vode, šumenje listov in petje ptic. Tudi mene je naučil zaigrati to melodijo in mi zraven povedal, da je ne smem zaigrati več kot trikrat, ker naj bi to prineslo nesrečo. Nekega poletnega večera sem Svetlovida spustila na vrt, da bi se pred spanjem še malo razgibal. Nepričakovano so se zaslišali glasni poki. Svetlovid se je v trenutku prestrašil in zbežal globoko v temen gozd. Odhitela sem za njim in ga klicala na ves glas, vendar ga ni bilo nikjer. Odhitela sem k staršem in skupaj smo ga iskali nekaj ur, dokler niso starši odnehali in me prepričali, da odidemo domov. To noč nisem mogla zaspati, saj sem ves čas razmišljala, kje bi ga lahko našla. Naslednje jutro sem vstala zelo zgodaj, takoj potem ko so starši odšli v službo. Na hitro sem dedku pripravila zajtrk, sebi pa nahrbtnik za iskanje Svetlovida ter odšla od doma. Iskanje sem pričela tam, kjer je Svetlovid zbežal v gozd. Ves čas sem ga klicala in zraven opazovala. Kar naenkrat nisem več vedela, kje sem. Malo me je postalo strah, a ko sem pomislila na Svetlovida, sem ponovno postala pogumna. Dolgo sem hodila po širnem gozdu, ki se kar ni končal. Kar naenkrat pa sem v daljavi zagledala krasen izvir vode. Bilo je kot v pravljici. Odhitela sem k izviru, da bi se lahko odžejala, vendar sem se med tekom spotaknila in z glave so mi na tla zdrsnila očala ter se razbila. Zaradi zelo slabega vida sem vse videla motno in očal nisem mogla najti. Počutila sem se grozno. Začela sem klicati na ves glas, da bi me lahko kdo našel. Čez nekaj časa sem obupala nad kričanjem in se čisto umirila. Ob tem sem zaslišala čudovito

šumenje vode, listov in petje ptic. To me je spomnilo na dedkovo igranje njegove melodije. Iz nahrbtnika sem komaj vzela flavto in začela igrati. Igrala sem jo in ob tem čisto pozabila na pravilo, da je ne smem zaigrati več kot trikrat. Čez nekaj časa sem odprla oči in pred sabo sem zagledala velikanski kos stekla, skozi katerega sem lahko videla zelo visoko travo in ogromne rože. Čez čas sem ugotovila, da so to moja razbita očala. Še dobro, da sem pod svojimi nogami našla majhne koščke stekla in jih previdno zvezala s trakovi trave v podobo očal, ki sem si jih lahko nadela na glavo. Ozrla sem se okoli sebe in moj pogled je bil čisto drugačen kot prej. Bila sem manjša kot trava in moj nahrbtnik je bil velikanski. Kar naenkrat je iz visoke trave proti meni prišla neznanska pikapolonica. Bila je rumene barve s tremi črnimi pikami in približno enako velika kot jaz. Od strahu sem otrpnila. Pikapolonica me je globoko pogledala v oči in pred mano se je pojavil neobičajen možiček. Možiček se mi je prijazno nasmehnil in nežno prijel za roko ter se mi predstavil. Ime mu je bilo Svit in naj bi bil varuh gozda. Nisem mu mogla verjeti. »Varuh gozda,« sem si mislila, »saj to ne obstaja, razen v sanjah in pravljicah.« Pomislila sem, da mogoče sanjam. Pogledala sem svoje male roke in preštela prste na njih. »Vse je tako, kot mora biti,« sem si mislila, »se pravi, da ne sanjam.« Obrnila sem se proti Svitú, ki me je zamišljeno opazoval in v smehu povedal, da seveda ne sanjam, pač pa je težava v tem, da ne poznam tega sveta. Na hitro se je zresnil in me vprašal, kaj dela taka mlada dama sredi gozda. Povedala sem mu za izgubo in nesrečo, ki se mi je zgodila. Iz daljave se je zaslišal človeški glas. Prišla sta dva velikanska lovca s strašnimi puškami. Pritekla sta k mojemu nahrbtniku. Še dobro, da sva se s Svitom pravočasno skrila. Lovca sta vzela nahrbtnik in se odločila, da odideta nazaj v mesto na policijo oddat izgubljeni predmet. Postala sem zelo žalostna zaradi staršev, saj sem pomislila na to, kako jih bo skrbelo, ko bodo od policije izvedeli, da sem izginila sredi gozda. Hitro sem vse premislila in Svitú povedala, da morava še tisti dan najti Svetlovida in se vrniti domov pred starši. Svit se je strinjal z mojo zamisljivo. Napotila sva se proti čudovitemu izviru, ki naj bi vodil na travnik s številnimi cveticami, kjer morava poiskati metulje, da bova lahko s njimi letela po gozdu, saj bova z višine lažje našla volčjo votlino. Ko sva prišla do izvira, sva poiskala malo večje drevesne liste, ki sva jih držala nad glavo, da sva lahko prišla na drugo stran izvira, ne da bi naju voda zmočila. Prišla sva pred čudovit travnik,

10 poln cvetic in s številnimi živalmi, ki so letale in tekale na vse strani. Med nadaljevanjem poti proti travniku sem ga vprašala, kaj pomeni, biti varuh gozda. Povedal mi je, kako skrbi za rastline in živali ter jih varuje. Seveda pa ni edini varuh gozda, saj jih je veliko, ki se skrivajo tako, da se spremenijo v podobo živali ali rastline. Svit me je ustavil in mi podal modri cvet bližnje cvetlice. Rekel je, naj se preoblečem, da se me metulj ne bo prestrašil. Ko sem se preoblekla, sem se še malo namazala s cvetnim prahom, da bi bila metulju bolj domača. Nato mi je Svit pokazal cvetlico, na kateri je bil prelep moder metulj. Previdno sem splezala gor in se mu počasi približala. Ko me je pogledal, sem se mu nežno nasmehnila, ga pogledala v oči ter ga vprašala, ali bi lahko letela z njim. Metulj se mi je približal ter počepnil, da sem se lahko usedla nanj. Previdno sem se ga prijela in že sva bila v zraku. Bil je čudovit občutek. Med občudovanjem narave sem zaslišala svoje ime. Bil je Svit v podobi metulja z rumenimi krili. Takoj sem ga prepoznala. Nato je dal Svit znak modremu metulju in začeli smo leteti proti izviru. Kmalu smo spet bili v gozdu, kjer smo leteli niže. Med letom sem ves čas klicala Svetlovida. Svit se je spomnil, da je pred nedavnim videl volčjo votlino na bližnjem hribu, zato smo let nadaljevali v tisto smer. Ko smo se začeli dvigovati proti vrhu hriba, sta metulj in Svit potrebovala kratek počitek. Odleteli smo na vejo visokega drevesa. Medtem ko sva s Svitom opazovala teren, je na vejo priletel velik ptič, ki je želel metulja imeti za kosilo. Svit je hitro pritekel in začel poditi vsiljivca. Brez moje pomoči mu ne bi uspelo, saj sem zelo glasno zažvižgala, da so se vsi prestrašili, zato je ptič tudi odletel. Metulj je bil lažje poškodovan. Svit se je odločil, da mu bo pomagal in ga odpeljal nazaj na travnik. Meni pa je razložil, kako pridem najhitreje do votline. Plezanje z drevesa je trajalo kar dolgo, vendar mi je uspelo brez zapletov. Sledila sem Svitovim navodilom in uspelo mi je najti velike volčje stopinje. Hodila sem tako dolgo po stopinjah, dokler nisem zagledala ogromne temne luknje. Zdelo se mi je, da sem našla pravo votlino, dokler nisem previdno vstopila vanjo. Bila je prazna. Od razočaranja sem se usedla na bližnji kamenček. Še preden sem lahko začela razmišljati, je v votlino pritekla podlasica. Sedela sem čisto mirno, da me ne bi opazila. Podlasica je začela brskati po votlini. Ves čas je bila zaposlena, zato sem imela srečo in začela previdno hoditi proti izhodu. Že sem bila pri izhodu, ko se je pred mano pojavil ogromen volk, ki je začel strašno renčati. Mislila sem, da renči name, dokler ni začel lajati na podlasico, in ta je zbežala iz votline. Ko se je volk prepričal, da je votlina prazna, je odšel iz nje. Odšla sem

za njim. Na svetlobi je bil videti kot Svetlovid. Želela sem ga poklicati, vendar me je prehitel, zatulil je na zelo zanimiv način, da so z vseh strani prišli volkovi. Na hitro so se poigrali, nato pa je vsak odšel počivat na svoj konec. Svetlovid se je namestil na zelo udobnem kraju. Neopazno sem se približala njegovemu ušesu in ga tiho poklicala. Svetlovid je v istem trenutku dvignil glavo in me začel iskati s pogledom. Še enkrat sem ga poklicala in tedaj me je opazil. Previdno se mi je približal s smrčkom in me povohal. Takoj me je prepoznal in začel veselo mahati z repkom. Pobožala sem ga po smrčku in prijazno vprašala, ali bi me lahko odnesel domov. Nežno sem stopila na njegov smrček in splezala na njegov hrbet. Svetlovid se je dvignil in volkovom dal znak, da bo odšel. Bila je že tema, zato sem se ga trdno prijela, saj je začel teči precej hitro. Čez nekaj časa sva prišla iz gozda, odšla čez cesto in čez travnik do naše hiše. Odložil me je tik pred vhodom. Preden sem ga našla, sem mislila, da se bo vrnil domov. A potem ko sem videla, da ima svojo družino, sem vedela, da bo ostal z drugimi volkovi. Zato sem ga močno objela in mu pomahala v slovo. Sledil je težji del mojega potovanja. Vprašanje je bilo, kako se bom ponovno vrnila v normalno velikost. V hišo sem stopila skozi majhno luknjo v vhodnih vratih. Odločila sem se, da bom najprej poiskala dedka. Upala sem, da bo izdeloval flavte. Res je bil tam. Splezala sem na delovno mizo in ga poklicala. Dedek se mi je približal in ni bil začuden, kar me je presenetilo. Nastavil mi je dlan, da sem se lahko usedla nanjo. Potem me je odnesel v mojo sobo in me nežno odložil na blazino. Usedel se je na konec postelje in na flavto začel igrati svojo melodijo, da sem kot po navadi padla v globok spanec. Vendar se mi je sedaj pred očmi prikazala slika čarobnega kraja, ki sem ga našla sredi gozda med iskanjem Svetlovida. Bil je sončen dan, pihal je nežen veter, s katerim so letale ptice. Pogledala sem proti izviru, ki je nežno šumel kot po navadi. Iz njega je skočila žabica, ki se je spremenila v metulja in ta je prišel k meni. Na hitro me je pogledal in odletel naprej. V hipu sem ugotovila, da je bil to Svit. Nato je odletel v gozd in izginil. Takrat je iz gozda prišel Svetlovid. Vesel je pritekel k meni, da sva se na hitro pozdravila. Objel me je, in ko sem bila presrečna v njegovem objemu, sem se zbudila. Bilo je že jutro. Spet sem megleno videla in moja postelja ni bila več ogromna. Bila sem normalne velikosti. Z roko sem previdno potipala po nočni omarici in našla sem očala, ki mi jih je očitno prinesel dedek. Pogledala sem skozi okno in bil je prekrasen dan. Odhitela sem na teraso, kjer imamo ob koncu tedna po navadi zajtrk. Tam je že bila zbrana moja družina,

zato sem prisledla k mizi in začeli smo jesti. Med jedjo sem povsod opazila majhne živali in sama sebe sem vprašala, ali je kakšna od njih mogoče Svit ali kateri drug varuh gozda. Malo sem opazovala starše in dedka ter opazila, da se obnašajo precej običajno. Mogoče je Svit kaj začaral ali pa je dedek imel kaj pri tem. Odločila sem se, da ga bom na samem povprašala o včerajšnjem dnevu. Pričakovanje razlage nenavadnih dogodivščin je bilo zelo veliko.

Lana Jovanovič

Nastja Brkič

Ustvarjalna pot mladega avtorja

11

Sem Peter Erzetič, dijak 4. letnika. Poezijo in krajšo prozo pišem od svoje zgodnje mladosti. Posamezna besedila nastajajo ob koncu določenega življenjskega obdobja oz. ob življenjskih prelomnicah, ko vse napisano zberem v zbirko. Prva zbirka je bila tako izdana leta 2011 z naslovom Igra besed. Uvodno besedilo je pesem Marjetica, ki se dotakne najglobljih in najbolj rahločutnih vzgibov v otroku ali odraslem, ki podoživlja svet otroštva, v katerem je še vedno toliko prostora za čudežno stran življenja, še zlasti za naše sanje, želje in predstave. V zbirki so otroška besedila in domislice, ki izražajo otroško igrivost, brezskrbnost in pravljичnost. Od vseh treh mojih zbirk je ta še najbolj hudomušna, razigrana in preprosta. V besedilih se slika svet, kot ga vidijo iskrive otroške oči.

Naslednja zbirka, z naslovom Z glavo med oblaki, je bila izdana leta 2015. Kot pove že naslov, je v njej že zaslediti zasanjanost lirskega subjekta, ki doživlja bližino dekleta, ki ga vznemirja in vzbudi v njem skrajno ugodje in neznosno bolečino.

Zbirko z naslovom Pod zvezdami načrtujem za izdajo v letu 2020. Pred vami je izbor besedil, ki kaže na notranjo preobrazbo lirskega subjekta, polnost doživetja, stopnjevanje napetosti in poglobljanje v duhovne razsežnosti. Lirski subjekt je »le navaden smrtnik«, ki se zaveda svoje minljivosti in nepomembnosti. Spogleduje se s soncem, luno in zvezdami ter jih primerja z ljudmi, ki ga obkrožajo. V sebi nosi breme, razveselijo ga le majhne, na videz nepomembne reči, kot so zvezde in sončni zahod. Sanja o osvoboditvi, dotika se vprašanj smrti in življenja.

Skozi vse tri zbirke se opazi razvoj lirskega subjekta/pri-povedovalca od brezskrbnega otroka do izredno čustvenega, v svojem svetu živečega najstnika.

Do sedaj je izpod mojega peresa nastalo že več kot šestdeset besedil, ki jih nameravam zbrati v knjigi.

Peter Erzetič

12 Pesmi pod zvezdami

Pod zvezdami

Na hribu na travi ležim,
gledam v nebo.

V črno odejo je zavito
in z belimi pikami prekrito.

Daleč so te zvezde,
a še dlje od mene si ti.

Kako naj se imam lepo,
če te ob meni ni?

Kje si? Kam si šla?

Kako lepo mi je bilo,
ko tukaj si bila.

A zdaj ležim sam.

Na nebu na milijarde zvezd visi,
a nobena ni tako lepa in posebna,
kot si samo ti.

Si zdaj srečna, ko si sama,
kjer koli že si?

Peter Erzetič

Pesek na dlani

Imel sem te na dlani,
a zdaj odhajaš nekam stran.

Kot pesek med prsti polziš.

Kam te nese, kam hitiš?

Jaz pa samo gledam,
kako mi bežiš.

Bližje kot si,
hitreje mi uhajaš.

Ko pa te skoraj ulovim,
odletiš spet nekam daleč stran.

Zakaj me ne spustiš k sebi?

Morda pa nisem dovolj dober zate?

Rad bi bil ob tebi,
a mi ne pustiš.

Kot pesek po zraku letiš
in iz dneva v dan živiš

ter iščeš nekoga.

Nekoga, ki ga ni.

Mogoče pa je kje,
a ne čaka nate.

Kaj ne vidiš,
da sem jaz tisti, ki ga čakaš?

A zdaj je prepozno za vse.

Ostal sem brez tebe,
brez tvojega prijaznega pogleda,
tvojih prijaznih besed,
tvojega nasmeha ...

Vsega.

Le zakaj sem te izpustil?

Le zakaj?

Bila si mi zaklad,
neprecenljiv zaklad,
ki ga več ni.

Skoraj sem te imel že v rokàh,
a na tej težki poti, polni solz,
nekje narobe sem zavil,
se spotaknil in te izgubil.

In kaj bom zdaj brez tebe?

Na koga naj mislim?

Komu naj pesmi pišem?

A bom še kdaj videl nasmeh,
namenjen meni
na tvojem obrazu?

Bom še kdaj videl te iskrice
v tvojih očeh?

Samo ne reci mi,
da te več ni,
da za vedno si odšla
in naj pozabim nate.

Peter Erzetič

Peter Erzetič

Barbara Zorko

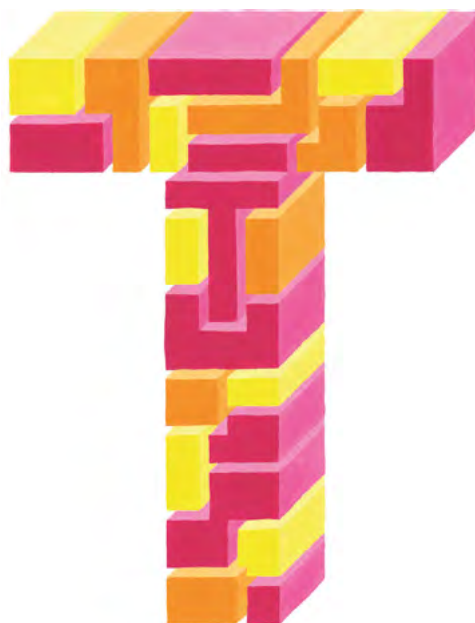
Luka Petrovčič

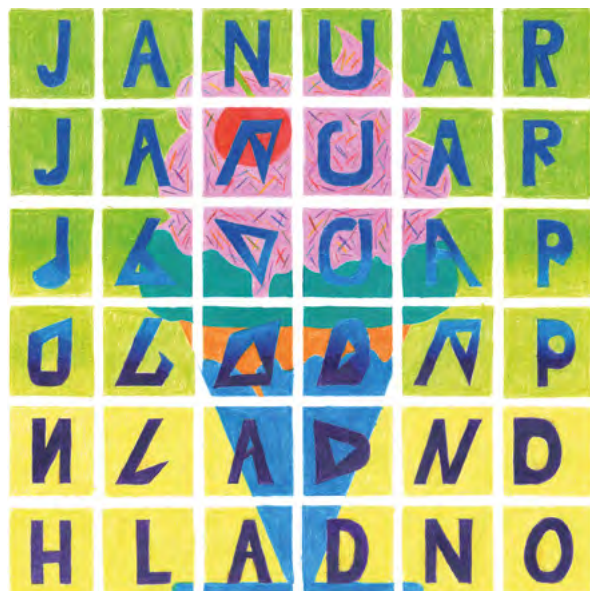
Nejc Dragar

Lea Dragojević

Tea Bobnar

Nives Cilenšek

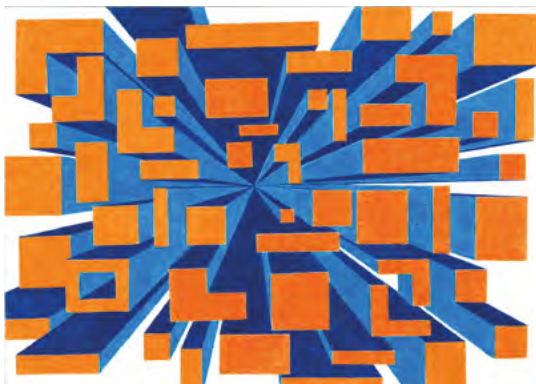
Tia Pavlič

Ana Vidic Kostevc

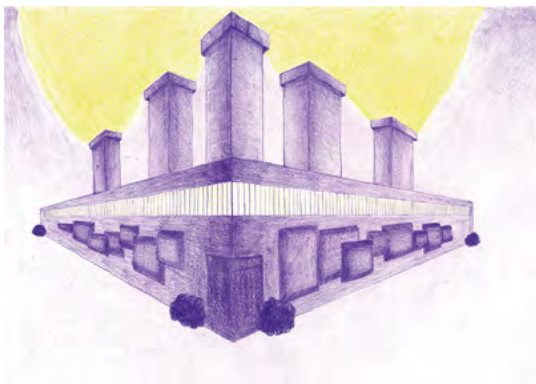
Lovrenc Florjančič

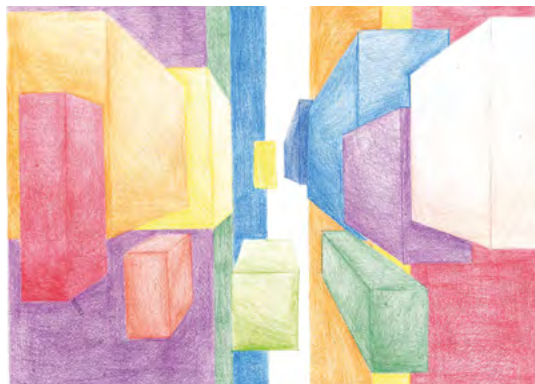
Daša Pavlovič

Rok Javornik

Hana Muck

Tinkara Vižintin

Petja Škrubej

Patricija Radelj

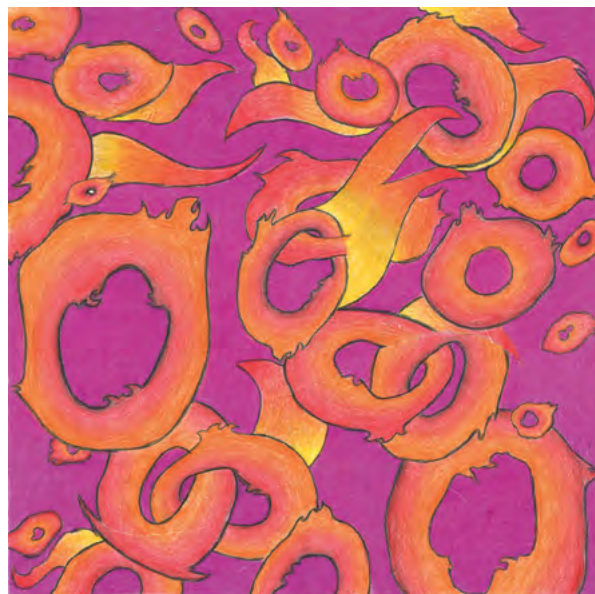
Lorena Kavazović

Maša Vončina

Peter Pustišek

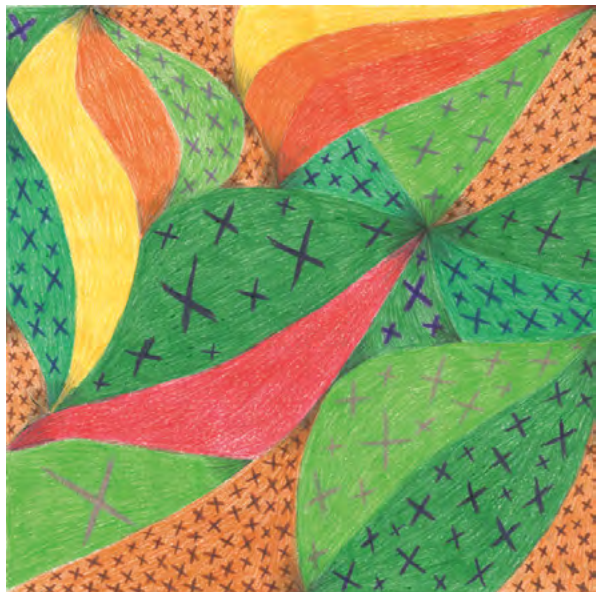
Ilvana Hotić

Lučka Malenšek

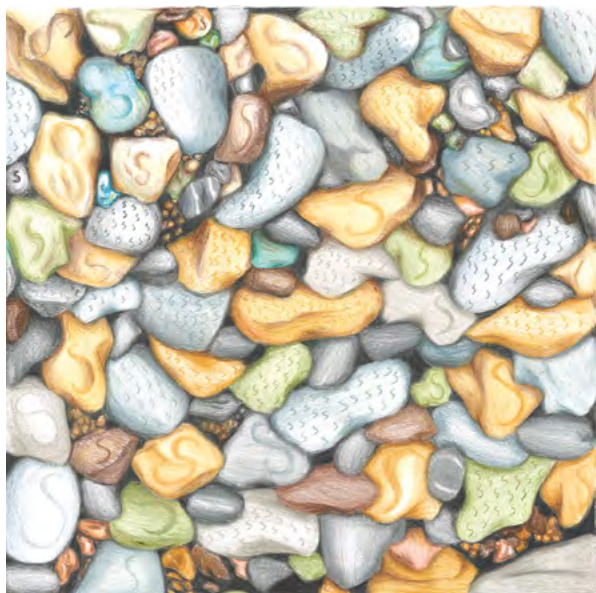
Maša Kraljič

Nina Bednar

Polona Bobnar

Tia Pavlič

Barbara Zorko

Maruša Žnidaršič

Taja Šegš

Sonce ... Spominja me na ljudi. Vzide, žari, zaide. Vsak dan znova.

In ko zahaja, ga včasih lahko opazuješ, kako tone čez obzorje.

Spet drugič pa ga prekrijejo oblaki in niti ne opaziš trenutka, ko se izgubi nekje v daljavi. V vsakem primeru ostane za njim le bleda svetloba, ki ni niti desetina tistega njegovega prvotnega sijaja.

Tudi te barve ognja počasi zbledijo in za sabo pustijo le temno noč s kopico drobcenih zvezdic, a se zgodi, da tudi teh ni. Le luna, ki vsako noč znova v novi velikosti se rodi.

Ljudje ... Spominjajo me na sonce. Pridejo, so tu – živijo, gredo. In ko odhajajo, jih včasih lahko opazuješ, kako se oddaljujejo od Tebe.

Spet drugič pa izginejo kdove kam in niti ne opaziš trenutka, ko so se od Tebe odtujili. Ni važno, ali si opazil ta trenutek ali ne, saj vselej ostaja za njimi le bleda senca tistega, kar so nekoč bili. Tudi ta senca počasi izgine in za sabo pusti prazno življenje s kopico ljudi, ki imajo le malo vpliva na Tvoje življenje, a se zgodi, da tudi teh ni in ostanejo le ljudje, ki res nimajo vpliva nate.

Najde se le kakšen zaupnik/zaupnica, ki ti lahko precej pomaga (mlaj) ali skoraj nič (mrk) ali pa tako-tako (vse ostale mene). Saj za popolno pomoč bi potreboval spet Tvoje sonce.

Peter Erzetič

Zaton

Težko je, ko nemočno gledaš, kako dnevna svetloba ugaša, in veš, da je ne moreš zadržati nad sabo. Pokažejo se prve zvezde in luna, ki so sicer bile tam že ves čas, le da jih nisi videl, saj jih je tvoje sonce preprosto prekrilo s svojimi naštetimi žarki. Bilo je zate edino, svet ti je obarvalo v čudovite žive barve, grelo te je.

A zdaj ga ni več. In kaj zdaj počneš? Obupno segaš po zvezdah in luni, ki skupaj svetijo ravno toliko, da se ne izgubiš. Pri srcu te stisne, ko vidiš, kako še tiste najmanjše zvezdice svetijo svetleje od tvojega sonca. Z enim očesom pogleduješ proti zahodu in iščeš še tisti zadnji žarek, da se ga oprimeš, z drugim pa že pogleduješ proti vzhodu ter čakaš, da vzide novo sonce.

Želiš si, da bi bilo tu namesto teh majhnih belih pikic, ki ti ne pogrejejo srca prav nič, le malo zapolnijo razpoko, nastalo zaradi sončnega zahoda.

In čeprav tajiš ter si na obraz rišeš nasmeh, te globoko v tebi še zmeraj duši grenka misel na včerajšnji dan in zadnjo večerno zarjo. So pa dnevi, ko ni ne lune ne zvezd in takrat s solzami v očeh in bolečino v srcu brezupno tavaš po temi, iščoč najmanjši vir svetlobe, ki bi ti pokazal pravo pot ali celo neko obliko življenja, ki bi te zbudila iz te nočne more, posušila solze in te postavila spet na noge.

Težko je, ko nemočno gledaš nekoga, ki ti je pomenil vse, odhajati stran, in veš, da ga/je ne moreš zadržati. Medtem začnejo vse bolj izstopati ostali prijatelji, ki so sicer bili tam ves čas, le da jih nisi videl/a, saj si se preveč ukvarjal/a s svojim nekom. Ta nekdo je tvoje življenje naredil/a boljše, lepše, bolj polno, veselo ...

A zdaj ga/je ni več. In kaj počneš zdaj? Obupno iščeš nove prijatelje in segaš po starih, ki niti vsi skupaj niso toliko vredni kot ta nekdo.

Pri srcu te stisne, ko vidiš, kako so še tisti najmanj tesni prijatelji boljši od nekoga. Po eni strani bi rad/a, da se vrne, po drugi strani pa že iščeš nekoga, ki bi nadomestil njo/njega, saj veš, da ga/je ne bo nazaj. Želiš si nekoga takega, kot je bil ta nekdo, saj ti prijatelji bolj malo pomagajo, da si opomoreš od odhoda tvojega nekoga. In čeprav prikrivaš ter svetu lažeš, da je vse v redu, te od znotraj še zmeraj razjeda misel nanjo/njega in njen/njegov odhod. Včasih pa nimaš niti prijateljev in takrat s solzami v očeh in z neznosno bolečino v srcu živetariš iz dneva v dan, iščoč nekoga/nekaj, ki bi ti nudil/o oporo in ti spet pokazal/o smisel življenja, saj ko si v takem stanju, te prenevajo črne misli, ki te uničujejo od znotraj navzven.

Peter Erzetič

22 Med galaksijami

Izgubljen med galaksijami iščem pravo smer, a vse bolj me vleče proti črni luknji, od koder ni izhoda. Ni zvezd, ki bi mi pokazale pravo pot in trenutki sreče so kratkotrajni. Kot utrinki, ki švignejo čez nebo in zbledijo nekje v daljavi. Na obraz si rišem nasmeh in mislim na zvezde, mimo katerih potujem, kažem le svojo masko, a še ta počasi razpada in včasih se pokaže delček puščave, ki se neustavljivo širi po meni ter počasi ubija vse življenje, kar ga človeška duša premore. V meni se le še nekaj kaktusov bori za preživetje. Če se tudi ti posušijo, me bo puščava prerasla in postal bom droben prah, ki se bo izgubil med zvezdami.

Peter Erzetič

Zvezdnato nebo

Že leta hodim v krogih in lovim zvezde, ki se mi vedno znova izmuznejo, ko sem jim najbližje. Iz meseca v mesec se spreminjajo, iz tedna v teden si jih bolj in bolj želim doseči, iz dneva v dan se oddaljujejo in približujejo. Toliko sem jih že ulovil in vsaka je na meni pustila znamenje. Sem kot mlado tele, ki so ga lastnice prodajale in prodajale naprej, od vsake pa je dobil na prsa goreč pečat, ki bo ostal za vedno in opominjal na stare napake. A tele kot sem, iščem vedno nove ljudi, ki bi jim zaupal, čeprav mi vsak na prsni koš pritisne razbeljeno železo in sčasoma pozabi name. Z vsako opeklino moje moči pešajo in na trenutke se mi zazdi, kot da se bom zdaj zdaj zgrudil in zaspal za vedno, ampak neka šibka vera, da je nekje na svetu zvezda, vredna lovljenja, me drži pokonci. Tudi ta počasi izginja in bojim se, da nekega dne izbire ne bo več, saj bodo vse zvezde v parih sijale na nebu. Le tiste drobne bodo še ostale. Utrujen od lova s še zadnjimi močmi segam proti nebu in se izogibam letalom, ki so s svojo belo lučjo videti kot prelepi utrinki, a kaj ko jih je včasih tako rekoč nemogoče prepoznati, dokler ne pogledaš od blizu. Podobno je, kot ko se zareš v presvetlo točko na nočnem nebu in ko začne občasno izginjati, se zaveš, da pravzaprav niti ni tako velika. S solznimi očmi je pač vsaka zvezda videti večja, kot je v resnici. Vedno znova se to potrjuje in sčasoma se naučiš meriti njihov premer že kmalu zatem, ko jih ugledaš.

Če ne drugega, si vsaj bolj previden in jo dobro pregledaš, preden stegneš roke proti njej, ampak kljub vsemu obstaja možnost, da se zmotiš. Več kot je takih napak, manj zaupaš zvezdam, saj veš, da niso stalne. Kot lučke na novoletni jelki

se prižigajo in ugašajo dan za dnem in veliko srečo imaš, če najdeš vsaj eno, ki ti bo svetila za vedno.

Zanimivo je tudi dejstvo, da ti lahko nad glavo sveti na milijarde zvezd, a še zmeraj ti bo žal tiste, ki je ni več. Govoril boš z novimi zvezdami, sprejel jih boš, jih občudoval, a v tvojih mislih, tvojem srcu bo še zmeraj Ona, ki je svetila svetleje od vseh teh belih kroglic, ki sedaj neuspešno zapolnjujejo praznino. Včasih pa so te neka navidezna uteha za to, da se tvoje srce vsaj za trenutek pomiri.

Tudi ko najdeš novo zvezdo, vredno občudovanja, ti ostaja misel na stare, bele pike in srčno upaš, da te ta, ki si jo pravkar našel, ne bo zabodla na isto mesto, kot so te tiste prejšnje. Saj slej ko prej se srce vda in preprosto počni na dva dela. Kdo ga bo potem spravil skupaj? Bolj kot je srce razkosano, večjo zvezdo potrebuje, da ga sestavi nazaj, a kljub vsemu bo brazgotina ostala še dolgo časa.

Peter Erzetič

Utrinek

Utrnila se je zvezda. Kot utrinek se je spustila na zemljo. Tako blizu je bila.

Še čisto bela kot novo zapadli sneg sredi prostranih poljan, a iz njenega jedra je sevala toplota, topla kot sonce julijskih dni. Hotel sem jo zadržati na zemlji, a še preden sem jo dosegel, se je že začela dvigati nazaj na nebo, kamor spada.

Kaj bo počela tu na Zemlji, med navadnimi smrtniki kot sem jaz? Mi umremo, ona je večna. Ona sveti, mi se oblačimo v črno in vpijamo vso svetlobo, ki pride do nas.

Le kaj bi počela med nami? Naj se dvigne med ostale zvezde, kakor ji je volja.

S svojim živim nasmehom je iz noči delala dan. Dnevi so bili dolgi in prijetni kot spomladi, ko se narava prebuja in se porodijo najlepši cvetovi. Užival sem to toploto z vsem srcem, a zdaj je nastopila jesen. Oddaljuje se od zemlje, z vsakim kilometrom se dan krajša. Noči so dolge, mrzle in puste, dnevi pa oblačni in pusti.

V tišini čakam na tisti prvi sneg, ki bo pobelil pokrajino in svet potisnil v mrtev spanec. Že čutim drobcene snežinke, kako lahkotno in brezskrbno padajo na zamrznjeno zemljo. Pokrijte me! Zamrznite moje utripajoče srce. Ohranite ga, dokler je še živo.

Peter Erzetič

Daj, zbudi me zjutraj

Daj, zbudi me zjutraj,
 ko sonce zasije,
 ko jutranja rosa
 stare solze umije.
 Daj, zbudi me zjutraj,
 ko prš zemljo zalije,
 ko ljubezen spet vzklije.
 Daj, zbudi me zjutraj,
 ko zora nevihto prežene,
 ko topel tvoj glas
 hlad večera odžene.
 Daj, pusti me spati,
 da hitreje čas mine.
 Daj, pusti me spati,
 da vsaj za trenutek
 spomin nate izgine.
 Vsaj sanje mi pusti
 – le to mi še daj –
 in zbudi me,
 ko prideš nazaj.

Peter Erzetič

Aleks Oblesčak

Zakaj si še tu? Zakaj mi slediš? Odidi, prosim te. Zakaj tako močno svetiš nad mano, če je tvoje temno jedro usmerjeno drugam? S svojo toploto me dvigaš med oblake, skoraj sem že med zvezdami. Na obrazu se mi izrisuje nasmeh. Na trenutke sanjam o dnevih potovanja med zvezde. S tabo. Čeprav vem, da je do teh časov še predolga pot. Neskončna. Neizmerno daleč je tvoje mesto.

Počasi in vztrajno se dvigam, lahek kot puhast oblak. Srečen ... Takrat pa slišim tisto besedo. Eno samo samcato besedo, ki me vrne nazaj na trdo, hladno zemljo.

Nisem bil med oblaki. Vse to je bila le moja iluzija. A zakaj pogleda ne usmerim drugam? Morda zato, ker je ta privid kot droga, ki me ponese v nek nedosegljiv svet, v višave? Še sam ne vem. Z eno besedo se njen učinek v trenutku razbli- ni, kot prah, ki ga sapa odpihne s polic. Takrat se zavem, kam spadam. Navaden Zemljan sem. Za nekaj trenutkov pogled usmerim v tla, stran od tebe. Zakaj bi ti sledil, ko pa se tvoje jedro vrtil drugam. Sili v širno vesolje, ne pa na ta plesnivi planet, prekrit z izmečki človeške rase.

Zakaj ne odpluješ zdaj, ko še zmorem pogled usmeriti v tla in zamižati? Tudi skozi zaprte veke mi sili v oči tvoja svet- loba, ne morem je spregledati. Tvoji žarki žarijo skozi kopre- naste oblake in mi grejejo vsakdan. Trese me mrzlica, vedoč, da je večina tvoje toplote še zmeraj v tvojem črnem jedru, po katerem tako hrepenim, čeprav vem, da je namenjeno drugemu nebesnemu telesu. Ne, navaden Zemljan ne more držati zvezde v rokah. Zvezde so gor na nebu, do koder moj doseg ne seže. Ti se skrivaš nekje za oblaki, kdo ve, kje si. Tvoja svetloba je preveč razpršena, da bi videl, od kod izvira. Kljub temu je dovolj močna, da mi kaže pot. Slepo ti sledim, kot ti meni slediš. Ugasni svojo luč, pa bom izgubljen. Daleč od doma. Vem, da nekega dne odpluješ nekam daleč stran v drugo galaksijo. Kdo ve, kdaj te bom spet videl, kdaj slišal. Verjetno nikoli. Tvoj obraz bo izginit, nasmeh bo pozabljen, glas izgubljen v pusti širjavi. A spomin bo ostal. Neka bleda senca toplih dni.

Peter Erzetič

24 Natečaj za najboljše ljubezensko pismo med mladimi v Republiki Sloveniji

Tudi letos smo iz Kulturnega društva Josipine Turnograjske Preddvor prejeli vabilo za sodelovanje na 8. natečaju za najboljše ljubezensko pismo med mladimi v Republiki Sloveniji. Tema ljubezenskega pisma za leto 2019 je bila ljubezen do materinščine. Za sodelovanje so se odločili trije dijaki naše šole: David Golob iz 1. a ter Tyana Rendič in Rene Borštnar iz 3. c. Tyana in Rene sta prejela posebni priznanji za sodelovanje in vsebinsko dovršenost svojih pisem. Čestitamo!

Barbara Iskra Šarec, mentorica

Ljubljana, 9. 9. 2019

Draga materinščina!

Pišem, da ti povem nekaj, česar ne slišiš dovolj pogosto, da se ti opravičim v imenu vseh generacij, starih in mladih.

Oprosti, ker je mladim najbolj pomembno to, da zvenijo »kul« in uporabljajo razno razne okrajšave, tujke, izmišljene besede in še marsikaj drugega, česar pa ne najdemo v našem slovarju.

Oprosti, ker starejši tako močno hrepenijo po hitro opravljenem delu in ker mladi želimo kar se da hitro odpisati na sporočilo, da se ne zmenimo za to, kako pišemo in se izražamo ter kateri jezik uporabljamo. Vse to smo privlekli tako daleč, da nas večina ne zna več pravilno pisati, ne da bi nas telefon opozarjal na napake ali nam Google pomagal s svojimi informacijami.

Ne vem, kako smo lahko dopustili, da so računalniki postali pomembnejši od knjig, telefoni pomembnejši od pisem in ocene slik na socialnih omrežjih pomembnejše od izobrazbe.

In še zadnjič, oprosti, ker ne cenimo tvojih zakladov tako, kot bi jih morali. Nenazadnje, so ti ključ do naše identitete.

Z ljubeznijo,
Tyana Rendič, 3. c

LJUBEZENSKO PISMO: MATERINŠČINA

Materinščina; prvi jezik, ki se ga naučimo. Vsak jezik je nekomu materni in vsak jezik povezuje skupino ljudi, ki si ga delijo, z njim pa tudi njegovo zgodovino.

Slovenci ne cenimo bojev, ki so jih bili naši predniki, da lahko zdaj mi svobodno hodimo po ulicah, šolah, parkih in govorimo svoj jezik. Ne cenimo žrtev, do katerih je prišlo. Vendar naš narod ni edini, ki je moral biti take bitke. Skozi zgodovino je človeštvo izgubilo kar nekaj jezikov in preden bo našega sveta konec, če se bo to sploh zgodilo, jih bomo izgubili še mnogo, a kakor nam ni mar za tiste jezike, tudi našim potomcem ne bo mar za naše, ki jih oni ne bodo poznali.

Letos sem bil obdan z ljudmi različnih ras, različnih kultur, spolne usmerjenosti, z ljudmi, ki so govorili meni tuj jezik. A vseeno so se našli ljudje, ki so zapustili svoje domove v upanju na boljše življenje ter se takoj povezali, saj jih je povezoval, kot lahko predvidevate, isti jezik. Mogoče nisem razumel, kaj so govorili, mogoče so zame vse to bile le nesmiselne besede, a vseeno mi je bilo toplo pri srcu, vseeno sem bil srečen. V veselje mi je bilo poslušati te tuje govorce in opazovati ljudi, ki so bili preprosto srečni, da imajo poleg sebe nekoga, s katerim lahko govorijo v svojem maternem jeziku.

V tem kupu jezikov in kultur pa smo se vsi bili sposobni sporazumevati preko enega jezika: angleščine. Zdi se mi pomembno omeniti ta jezik, čeprav ni moj materni, saj ga govori večina prebivalstva na tem našem modrem planetu. Mogoče ne poznam izvora tega jezika, njegove zgodovine, vem pa, da sem srečen, da obstaja. Ta jezik ne združuje in povezuje le ljudi, ki jim je to materni jezik, ampak tudi ves svet, kar je enostavno neverjetno. En jezik, le en sam jezik je bil dovolj, da smo se vsi počutili kot doma in prišli so trenutki, ko bi lahko govoril v slovenščini z ljudmi, ki so jo govorili, a nisem. Ne zato, ker ne bi ljubil svoje materinščine, pač pa ker nisem hotel, da bi bil kdo izključen iz pogovora. Mislim, da če govorimo o materinščini, ne moremo govoriti le o svoji. Ves svet ima svojo materinščino, ves svet ima svojo zgodovino.

Slovenci smo mali narod, narod, za katerega mnogo ljudi, ki niso od tod, sploh ne ve, da obstaja. Smo kot mali dragulj, ki se skriva v veliki kupici zaklada. In to ne velja samo za nas kot narod, ampak tudi za naš jezik. Ljudje, kot so bili Trubar, Prešeren in Čop, so se borili zanj. Mogoče je res, da ti ljudje niso tekli skozi jarke s puškami v rokah, da bi ga branili, oh-

ranili, a vseeno so tvegali vse, kar so imeli, da bi Slovenci lahko ponosno in svobodno govorili ta naš prikupen, čuden jezik. Tvegali so svoj ugled, udobje svojih domov, svoja življenja, saj so verjeli v nekaj, kar je bilo večje od njih, kar je bilo večje od vseh ovir, ki so jih morali prestati. In danes se tega ne spomnimo, čeprav je vse to dokumentirano. Enostavno smo pozabili na to, da so naši otroci v šolah bili prisiljeni govoriti v tujem jeziku, da se umetniki niso smeli izražati v svojem ljubem jeziku. Dandanes jemljemo slovenščino za samoumevno, čeprav ni tako.

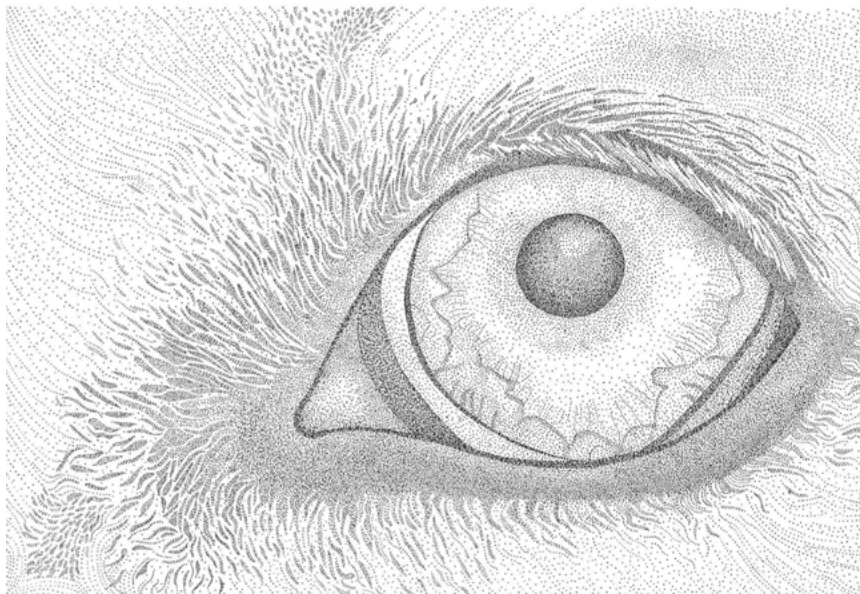
Jezik je nekaj lepega. Vsakomur je njegova materinščina najverjetneje najpomembnejši jezik v življenju. Svet je velik, svet je poln. Poln je teh in onih govoric, teh in onih narečij. Angleži se pogovarjajo v angleščini, Francozi v francoščini in Kitajci preklinjajo v mandarinščini. Vsak jezik je poseben zaradi tega, kako zveni, in zaradi tega, kar se je moralo zgoditi, da je nekdo lahko poskrbel za njegov obstoj.

Slovenci in vsi narodi na svetu bi morali biti ponosni na to, da lahko vsi govorimo svoje matere jezike. Morali bi se

zavedati, da jih moramo ohranjati. »Vendar zakaj? To ni naša naloga,« si gotovo kdo misli. »To je naloga za generacije, ki bodo še prišle. Za naše otroke, vnuke, pravnuke.« Veste kaj? Tudi mi smo nekoč bili ta generacija, ki bo še prišla. Za ohranitev svojega jezika ga moramo le ob rojstvu naučiti svoje potomce. Naj bodo njihove prve besede slovenske, ob rojstnih dnevih jim pojmo vsem znano pesem v slovenščini. Isto pa naj storijo drugi narodi, čeprav me zdaj ne slišijo, čeprav ne berejo tega, kar pišem. Ampak ni potrebno. Drugi narodi sveta so veliki, mi pa smo le majhna državnica, skoraj čisto nevidna na zemljevidu.

S tem, svetu in še posebej Sloveniji, neznanim besedilom bi rad pozval Slovence, da smo ponosni na to, kar smo, na to, kar imamo, na to, česar ne cenimo, čeprav bi morali. Delimo naš trdo prislužen jezik s tistimi, ki bodo še prišli, in s tistimi, ki so morda že tu in se želijo učiti. Vem, da bo točno to storil preostali svet. Bomo tudi mi?

Napisal: Rene Borštnar, dijak 3. c

Ema Vita Taljat

26 CTRL - Z

Držim tipko CTRL, čutim silo mezinca, ki deluje na tipkovnici. Nato pogledam, kje se nahaja tipka Z. Zdaj mi je že blizu. Že nekaj let pravzaprav. Kar tako, z dvema pritiskoma, grem lahko nazaj. Nazaj, ko napaka še ni obstajala. Nazaj, ko je bila bela stran še prazna.

Preprost ukaz za ne tako preprost program. Narejen po spretnih načrtih, ki so jih ustvarili vsevedneži tega sveta. Ljudje, ki pravzaprav tega ukaza ne potrebujejo. Ukaz, ki je vsem drugim še preblizu. Lahko ga uporabim kadarkoli. Ko pišem sporočilo, ustvarjam na računalniku, uporabljam ga tudi sedaj. Če ga ne bi, bi ta prispevek imel veliko več slovničnih in slogovnih napak, kot jih ima sedaj.

Omenila sem, da je preprost ukaz. Ne, to bom vzela nazaj. Ni preprost. Daleč od tega. Saj je na njem delalo toliko strokovnjakov. Ta misel ni tako duhovita, kot sem upala, da bo. V vsej resnosti, omogoča nam svobodo. In svoboda ni preprosta. Počutim se, kot da brišem vse napake, popravljam pot, ki bi me vodila v propad. Ampak obstaja razlog, zakaj je to le ukaz, ki obstaja na računalniku in samo računalniku. Ustvarjamo pot brez izkušenj in brez izziva. Je v nasprotju s človeško naravo, v nasprotju z življenjem. Kolikokrat si si

želel iti nazaj? Reči kaj drugega, odreagirati drugače, narediti boljše odločitve? Kaj, če bi lahko? Ali bi bil današnji dan še vedno videti enako? Ali bi bila jaz še vedno ista oseba? Če bi lahko odpravili vse napake tega sveta, ne bi več razlikovali napak med drugimi dejanji. Nekaj je dobro le, če ima enakovredno nasprotje.

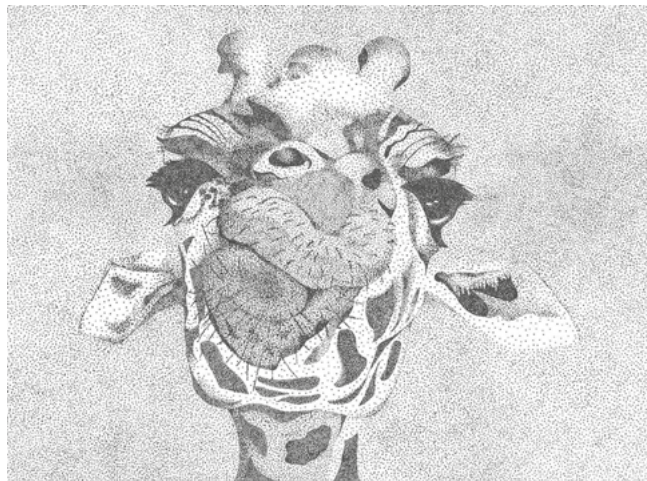
In to je človeška narava. Delati napake, se učiti iz njih, jih nositi s seboj naprej. Napake nas ne zaznamujejo, ampak pomagajo, da se iz njih učimo in se nadgrajujemo. V prejšnjem odstavku sem pustila vse povedi, ki so se mi zdele odvečne. Mogoče ne deluje tako pristno in učeno, kot prvi odstavek, ampak je realna refleksija življenja in mojega ustvarjanja.

Toda med potjo, ki naj bi me vodila v propad brez morebitnih popravkov, sem izvedela nekaj bistvenega. Nekaj, kar nas ločuje od brezdušnih naprav. Ne potrebujemo bližnjic in izhodov, kot jih naprave. Saj imamo vse to že vgrajeno v sebi, a se tega velikokrat ne zavedamo. Če bi le imeli pogum in voljo uporabiti ta ne tako preprost ukaz, bi naš osebni program bil veliko preprostejši.

Sabina Oražem

Kaja Lapanja

Lana Jovanovič

(Italijanski izraz za »svetlo-temno«. Tehnika v likovni umetnosti, ko svetloba postopno prehaja v senco, da se ustvari iluzija tridimenzionalnih predmetov v prostoru.)

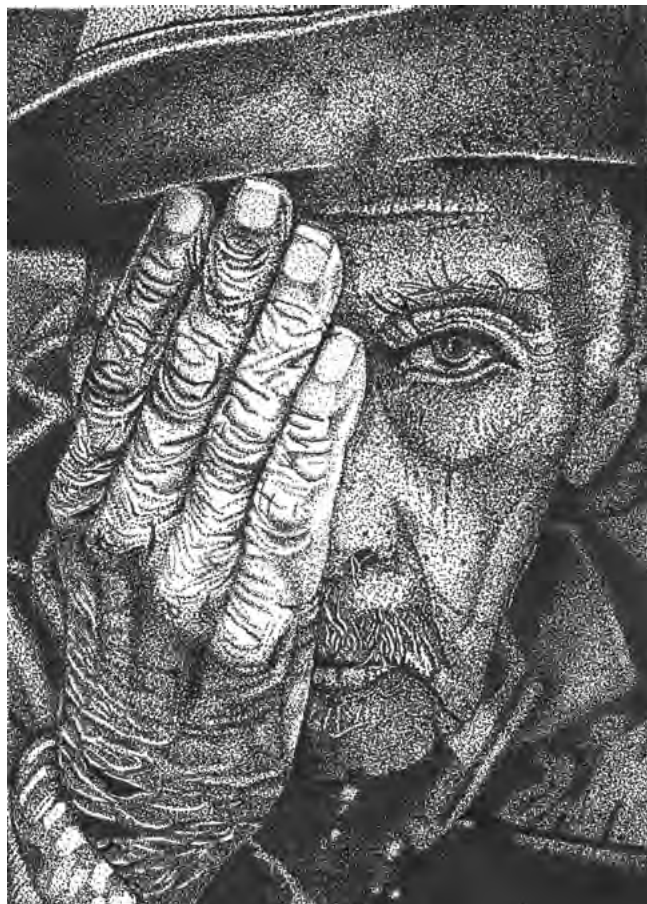
Nelagodno se počutim. Neprijetno mi je tukaj. Prosim, spusti me ven, na čist zrak. Zakaj se gledam iz dneva v dan? Je to res potrebno? Saj vem, kako sem videti. Nič se ne bo spremenilo z urami gledanja. Mogoče, če bi kdaj naredila kaj zase, sedaj ne bi bila tukaj. Vsa ta ličila, ki jih kupuješ, ti ne bodo prav nič pomagala, le prekrila bodo že obstoječi relief. Nisi ti kriva zanj. Bolje, da kriviš starše, saj so ti ga oni podarili. Obstaja rešitev, toda ti ne bo všeč. Lahko ti uspe, le morala boš delati. Veliko. Takrat boš gotovo komu všeč. Vsi to počnejo. Misliš, da so se vsi ti zvezdniki rodili tako lepi? Pojdi pogledat na Google. Sem vedela. Pozabi na posledice, važen je rezultat. Te tega še niso naučili? Lažje ti bo, če boš lepa. Ljudje imajo radi lepe ljudi. Lepota stane, če je nisi dobila že brezplačno. Kako se nekaterim posreči? Da je lepota subjektivna, praviš? Meni se ne zdi subjektivna, ko gledamo vse te filme in beremo modne revije. Poglej to sliko. Čisto popolna polt. Tudi relief je lepe oblike. Si ne želiš tega? Da ne bi storila za druge, praviš? Zakaj bi to potrebovala zase? Saj se ti ni potrebno vsak dan gledati v ogledalo. Drugi te gledajo, ne gledaš sebe. Vseeno ti je?

Jaz vem, da ti ni. Saj sva isti osebi, samo mene ne vidijo. Če bi me, bi se drugače obnašali do naju. Vedno me skrivaš pred drugimi. Ali sem preveč iskrena in preveč morbidna? Meniš, da ni spodobno, če me tudi drugi spoznajo? Pa saj sva si tako blizu. Nihče te ne pozna tako dobro, kot te jaz. Poznam vse tvoje nepravilnosti, čustva, tvoje želje, strahove, še na pamet znam recitirati tvojo zgodovino iskanja na spletu. Nočeš, da vedo? Če me boš skrivala, bova vedno ostali razdvojeni. Ti se boš smehljala pred drugimi, jaz pa te bom spremljala. Vedno težje boš zaspala, delala odločitve, se družila z drugimi. Ne bo se ti težko nasmehniti. Težje se ti bo smejati.

Skupaj ustvarjavo kontrast. Ti si svetla in jaz sem temna. Brez mene ni ravnotežja. Svet ni razdeljen na sence in svetlobo. Nekje med njima obstaja stik, kjer se vse med seboj poveže v celoto. Takrat, ko boš razumela, da si tudi ti temna in tudi jaz svetla, se bo ustvaril stik. Postali bova celota. Postali bova tako imenitni kot oljne barve na platnu Rembrandtovega slikarskega dela.

Do takrat, do tistega dne, bom pa takšna kot sedaj. Iluzija neke celote.

Sabina Oražem

28 Moj najljubši predmet

Moj naj predmet kema je,
in če še ne veš,
zabavna je.
Mamo protone, nevtrone,
ne pozab na elektrone,
sama imena nimajo problema.
Razmišljam previdno, lucidno, hibridno,
saj moje stanje ni pozitivno.
Elektroni, nabiti negativno,
gibljejo se relativno.
Dodajmo še malo fizike,
pa dan začini se.

Tine

Najboljši predmet je kemija,
je boljša kot biologija,
a ko test se bliža, se moje znanje niža.
Kemija je zabavna,
učiteljica je glavna,
polarno ali nepolarno, spraševanje je zmeraj nevarno.
Molekule in atomi, vsem poskakujejo hormoni.
Prosim, dajte mi potrdilo,
da gre moja pesem v glasilo.

Kristjan Horvat

Moj naj predmet je slovenščina,
saj jo lahko pišem iz srca.
Lahko se izražam, kakor želim,
če pa kaj zamočim, šut dobim.
Ko profesorica naša sprašuje,
nas kar v želodcu zvije.
Ko pa pišemo spis,
me pa prav nič ne moti,
saj je slovenščina super stvar,
Praslovani so nam jo poklonili v dar.
Če je ne bi bilo, kdo ve, kako bi se izšlo.

Matej

Konec je vikenda, spet pride dan,
ko pri matematiki moram bit zbran.
Ena plus ena je življenjsko vodilo!
Učenci se učijo in kričijo: »Od kod vam zdaj tak rezultat?«
Če zmoreš razmišljat, ti odprta je pot,
le če boš računal in našel boš kot.
November je tu in test pride spet,
kdor ne uči se, na tanek gre led.
»Nariši trikotnik, nariši kvadrat.«
Učencem ne da se, bi raje šli spat.
Letošnje leto res bo nadloga.
To sploh ni res, če je končana naloga.

Jan Simončič

Ko zvonec zazvoni,
v glavi se mi zvrtili,
ker vedno pozabim,
da zvonca pravzaprav ni.
Nato pa vprašam se, če sploh še smisel je,
da tu sedim, ko zunaj tako lepo sonce žge.
A ko športna se začne,
se cel klas v Moste požene,
kjer je končno malo veselja od prejšnjega sedenja.

Anoging Athleticc Kid

Moj naj predmet zgodovina je,
saj je lahka in zabavna,
pa še profesor se rad pošali,
tako da stari Rim mi je postal še prav posebej všeč.
Pametni so bili ljudje nekoč,
so nam danes še za vzor.

Kristjan

Moj naj predmet je zgodovina. Res je zanimiva, najbrž tudi zaradi profesorja, ki ti snov predstavi na zelo zanimiv način, včasih kar na smešen. Snov si je zaradi tega lažje zapomniti, čeprav je je veliko. Zgodovine res nisem maral v osnovni šoli, sedaj pa se zanimam za ta predmet.

D.

Moj prosti čas

Moj prosti čas zelo pester je,
ker veliko stvari dogaja se.
Rada igram klarinet na glas
in poslušam ga že en dolg čas.
Rada družim se s prijatelji
in učim se, ko grem spat.
Če nimam kaj počet, grem pa posteljo gret.

Gaja

Kako je učenec s pomočjo učitelja uspel na avdiciji za film

Sem Jan iz 1. d-razreda. Danes sem izvedel, da sem bil sprejet na avdiciji za film. Ampak kako mi je uspelo? Kako sem prišel do tega?

Prvi šolski dan sem se uvajal na nov šolski red in čez čas spoznal, da je na tej šoli posebna energija, ki me zadržuje na šoli tudi po 16.00. Spoznal sem prekrasne učitelje, ki ti nudijo pomoč in so razumevajoči. Učitelj za zgodovino pa se mi bo najbolj vtisnil v spomin. Prof. Andrej je zabaven, prijazen učitelj, ki mi je pomagal do uspeha na avdiciji. Kako? Morda tega še sam ne ve.

Bil je 21. september in moja zadnja šolska ura pred avdicijo je bila ravno zgodovina. Učitelj vsako uro pove nekaj šal, saj želi, da se tema, ki jo obravnavamo, kar najbolj vtisne v spomin. Prof. je v nekem trenutku rekel: »Pred vojno v Sarajevu je nekdo na pošto napisal: Ovo je Srbija. Nekdo drug je to prečrtal in napisal: Budalo, ovo je pošta.« Ta vic oz. grafit, ki nam ga je prof. na zabaven način povedal, se mi je v trenutku vtisnil v spomin.

Ob 15.30 sem bil že v produkciji Viba filma. Čakal sem in čakal, dokler me niso poklicali. Režiser je proti koncu vprašan rekel, naj mu povem kakšno šalo. In jaz povem prav to, ki sem si jo zapomnil pri zgodovini. Režiser je dobesedno počil od smeha. Proti koncu oktobra sem ves presrečen izvedel, da sem bil sprejet. Poklicali so me in dobil sem glavno vlogo v novem slovenskem filmu z naslovom Orkester. Iz teh izkušenj sem se nekaj naučil: V življenju je vredno uporabiti tisto, kar slišimo od starejših.

Jan Pance

Kaj bi lahko storil za druge?

Lahko bi mamici perilo opral,
lahko bi očiju kosilo na mizo dal,
babici pa posteljo postlal.
Pa kaj bi ti škodilo,
če kdaj pa kdaj na avtobusu odstopiš mesto
in pomagaš starejšim iti čez cesto?
S tem pridobiš si lepo gesto.

Kaj te bo stalo, če to boš počel?
S tem bo nekdo samo lepši dan imel.
Naj ti povem, da to je lepa navada,
ki se s slabim rada spopada.
In vedi, da vse se ti to poplača, ker lepo se z lepim vrača.

Ula L. in Špela B. L.

Ko zmanjka kapelj v steklenici, padajo s peresa

Zopet mi je srce padlo v kozarec.
Zopet me je obsedla misel nate.
Žalost le raste.

Kaj pa naj pričakujem drugega, ko jo pa tako zalivam.
Pred belim dnevom se skrivam.
Odkrivam, če še zaupanje imam.

Sarah

Mrtve korenine

ne vleči mrtvih korenin iz zemlje preteklosti
z razlogom si takrat enkrat nekoč dušo svojo izkopal
z razlogom se pobral
preden zgnilo je vse
do črnega do grdega
poberi se
sledí duši na travnik neznan
skupaj s praznino v tebi
morda nekdo bo zasadil klijočča semena v tvoje srce

Sarah

30 Vprašanja

Kako lahko kaplja tako rahlo polzi po hladnem steklu?
Mar ne ve, da bo naslednje jutro izpuhtela v pekel?
Žgoče sonce in neznosna vročina kapljo v zrak bosta spremenila.

Morda je s človekom tudi tako.

Morda ne bi smeli smrti jemati za slabo?

Kdo bi vedel, v kaj se lahko preobrazi človeško telo?

Kako vemo, da se nam bo po smrti godilo le dobro ali slabo?

Petja Škrubej

Življenje

Življenje je kot zabavišni park. Imamo vstopnice za dobre vožnje in vstopnice za slabe. Vedno nas čaka nepredvidljiva usoda.

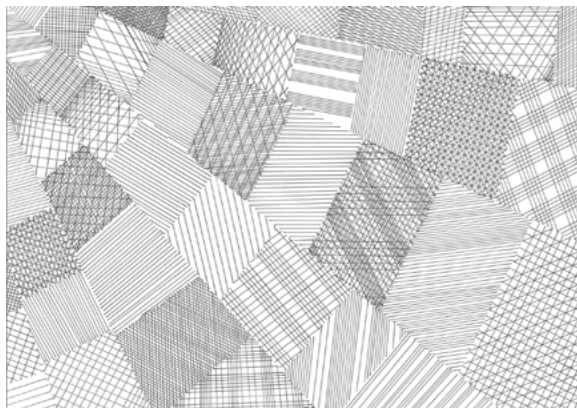
Življenje je kot knjiga. Eno poglavje zaključimo in čaka nas že drugo. Vedno nove priložnosti.

Življenje je podobno vremenu. Dobro je in slabo. Dež ni nekaj slabega za vse nas, saj smo si različni.

Življenje je kot čokoladni bonboni. Je sladko in grenko, s priokusom jagode, vanilije, marcipana, ingverja ... Obstaja ogromno možnosti.

Življenje je vesolje. Ciljamo na luno, pristanemo pa med zvezdami. Kar sploh ni slabo. Vsak najde svoj košček svetlobe in toplote. Svoj svet, svoj pristan.

Timi

David Golob

Včasih knjige, danes elektronske naprave

Včasih so ljudje svoj prosti čas preživljali z branjem knjig ter se tako zamotili in za kratek čas zaživeli v drugem svetu. Knjige so ljudem na obraz pričarale nasmeške in jim omogočile čarobno potovanje po njim neznanih svetovih.

Danes je drugače. Z razvojem telefonov, računalnikov in televizije vedno manj ljudi bere knjige in si tako bogati domišljijo. Obstajajo tudi knjige v digitalni obliki, ki omogočajo sodobnejši način branja, ampak samo to ni dovolj. Drugače je, če knjigo zatipaš, vonjaš in občuduješ tudi platnice. Škoda, ker knjige ne bodo nikoli več imele tako velike vloge kot nekoč.

L. E.

Stik

Danes se premalo zavedamo, kako čas hitro beži. Vsak dan smo na telefonu, in sicer večino dneva. Zaslepljeni smo s potrebo, da imamo najlepšo sliko in da smo »kul« na socialnih omrežjih. Vsak dan tekmujeemo z drugimi, kar me ne skrbi toliko, kot to, da smo odtujeni, da se ne pogovarjamo, ne razumemo, ne uživamo v skupnih trenutkih, ne cenimo časa, preživetega z družino in prijatelji.

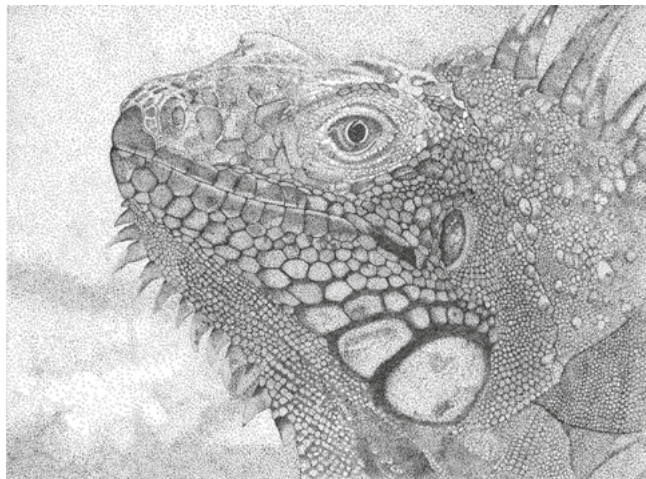
Pozabljamo, da smo mreža tudi brez interneta. Skrbi me, da bomo določene stvari razumeli šele, ko bomo starejši in takrat bo morda prepozno za obžalovanje. Žal nam bo za časom, ki nam je zbežal, žal za besedami, pogovori, družinji, zaman bomo iskali človeški stik. Nekoč so se otroci igrali zunaj, pregnalo jih je le slabo vreme. Danes nas pa preganja le prazna baterija.

Nina M.

Vsi vemo, da je bil Hemingway pisatelj, in sicer eden največjih ameriških pisateljev. Le malo ljudi pa se zaveda, kako burno življenje je imel. Že od malih nog ga je oče vzgajal s trdo roko, mati, ki pa si je želela punčko, ga je oblačila v ženska oblačila. Oče ga je vsako leto peljal za dva meseca v naravo, kjer naj bi se učil moških reči, kot so lov s puško, življenje v divjini, prižiganje ognja ... V stiski dvojne vzgoje je Hemingway večkrat nameril puško v svojega očeta (ko ta ni gledal), in razmišljal o tem, da bi ga ustrelil.

V srednji šoli se je veliko lagal, ker je mislil, da njegovo življenje ni dovolj zanimivo, in kasneje je rekel, da so bile to njegove prve izkušnje z oblikovanjem zgodb. A takrat se še ni zavedal, kako zanimivo in nevarno je bilo njegovo življenje.

Bil je v Rdečem križu na italijanski fronti, kjer ga je bomba skoraj ubila. Ta bližina smrti je bila močna motivacija, da je napisal svojo prvo novelo. Ribaril je na Kubi in pobral vse nagrade za globokomorsko ribarjenje. Domačini so nagrade želeli nazaj in rekel je, da jim jih vrne, če bo kdo boljši. Nikomur ni uspelo. Med drugo svetovno vojno je šel za vojnega novinarja k Britancem in pridružil se jim je pri bombardiranju nemških baz. Kot prostovoljec se je udeležil španske državljanske vojne, preživel je dva padca z letalom, lovil je leve ...

Melani Jagodic

Nekoč je iz goreče letalske kabine reševal svojega prijatelja in ker ga je držal z obema rokama, vrat kabine ni mogel odpreti drugače kot z glavo, pri čemer je utrpel resne poškodbe možganov. Zdravili so ga z elektrošoki in mu dokončno prizadeli misli, zaradi česar se je kasneje ustrelil.

T. L.

Včasih resnice ležijo kar na cesti, neopazno, in ko nekdo to zazna in pove, so ljudje začudeni, čeprav je le opozoril na nekaj, kar so vsi že prej podzavestno vedeli. Podobno se dogaja v našem podalpskem prostoru, povsod in vsem na očeh so dokazi in resnice, a nihče jim ne posveča pozornosti, niti toliko ne, da bi jih vsaj opazil. Naša zgodovina je polna vzponov in padcev in narod v tako burnem obstoju težko ve, kaj je zares prav. Jezik je del kulture in pri nas vsekako dobro ohranjen. Tisoč let že vemo za svoj jezik in po tem sklepamo, kdo smo. A delček zgodbe ne more povedati vsega. Kaj določa narod, le jezik ali celotna kultura? Narod definirata tudi skupna kultura in način razmišljanja. Vsak narod ima svojo kulturo, vendar smo si v marsičem podobni. Niso pomembne razlike, pomembno je, kaj je ljudem skupno. Blizu smo si s koroškimi Slovenci in veliko skupnega imamo z nemškim svetom, saj nas je zgodovina tako zaznamovala.

Robert Virag

Prevara

Rada bi fanta, a kje naj ga dobim?
Zvestega, delovnega si že dolgo želim.

Rada imam, če me kdo lepo pozdravi,
spoštljivo pristopi in na kavo povabi.
Ko prideva v bar odpre mi vrata,
pozdravi natakara, prijatelja in brata.

Po mestu me odpelje na svoj najljubši kraj,
s komplimenti mi pričara nebeški raj.
Z roko me objame, poljubi na vrat,
mi reče, da sem njegov največji zaklad.
Zmoti trenutek, ko telefon zacinglja,
mu druga napiše, da ga rada ima.
Pogledam ga grdo, od njega zbežim.
Sovražim vse fante. Zakaj sploh živim?

L&N

32 Mi mladci

Mentorica glasila: **Milena Černe**

Mentorica grafičnih izdelkov: **Urška Hrovat**
(strani: 3, 4, 11, 15, 17, 25, 26, 31, 32)

Mentorica grafičnih izdelkov: **Špela Udovič**
(strani: 2, 5, 13, 14, 16, 18, 19, 20, 23, 27)

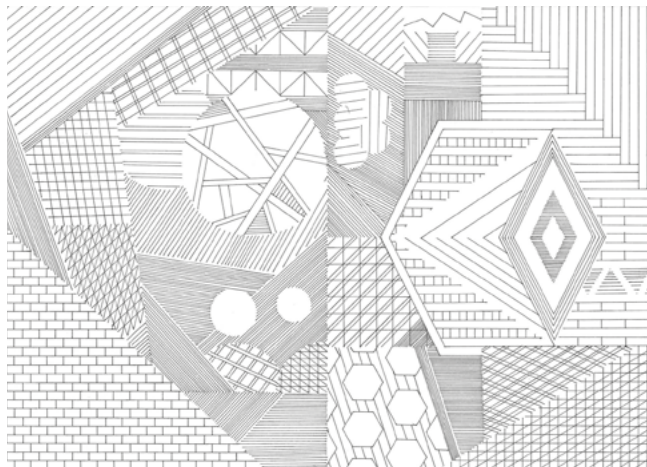
Oblikovanje naslovnice: **Petja Škrubej**
(mentorica Špela Udovič)

Grafična priprava: **Lea Golob**

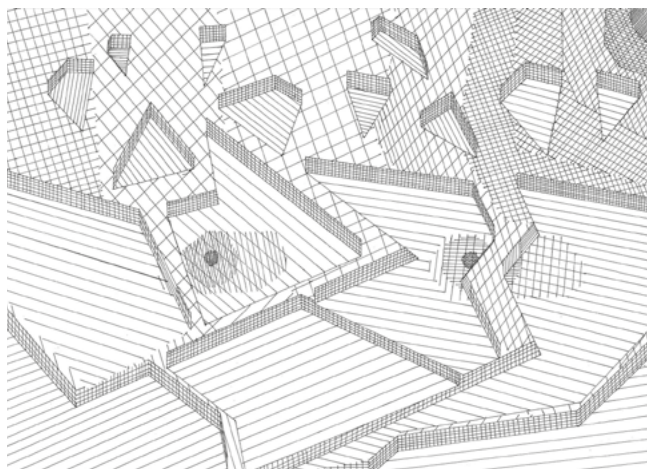
Tisk in vezava: **Srednja medijska in grafična šola Ljubljana**

Naklada: **400 izvodov**

Ljubljana: **2020**

Malči Cvirn

Klemen Vehar

